

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **A. F.**, zastoupeného JUDr. Josefem Wajglem, advokátem se sídlem Jindřišská 20, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 2. 2012, č. j. CPR-12132-2/ČJ-2011-9CPR-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2012, č. j. 2 A 15/2012 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Josefa Wajgla **se určuje** částkou 5.760 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl dne 27. 10. 2011 zajištěn hlídkou Policie ČR, neboť nebyl schopen prokázat oprávněnost svého pobytu na území ČR. Po následně provedeném správním řízení mu Krajské ředitelství Policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie (dále též „cizinecká policie“) uložilo rozhodnutím ze dne 15. 11. 2011 správní vyhoštění, přičemž stanovilo dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 let. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 v souběhu s § 119 odst. 1 písm. c) bodem 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu

cizinců“). Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítla žalovaná v záhlaví specifikovaným rozhodnutím. Rozhodnutí žalované napadl žalobou žalobce, načež městský soud v záhlaví vymezeným rozsudkem rozhodl, že žaloba se zamítá a že advokátu JUDr. Josefu Wajglovi se nepřiznává odměna za zastupování. Proti tomuto rozsudku nyní žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

II. Shrnutí odůvodnění rozsudku krajského soudu a argumentace obsažené v kasační stížnosti

[2] Městský soud ve svém rozsudku konstatoval, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy České republiky tím, že po uložení správního vyhoštění rozhodnutím z 10. 1. 2001 a po prodloužení doby správního vyhoštění rozhodnutím z 31. 1. 2001 nadále zůstával na území ČR, ač k tomu nebyl oprávněn, a při kontrolách Policií ČR se vykazoval pozměňovanými cestovními doklady. Žalobce si tedy musel být vědom, že ke vstupu na území České republiky ho opravňuje pouze platný cestovní doklad a platné vízum, přesto 25. 10. 2011 opětovně vstoupil na území ČR bez platného víza. Aplikace § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců tak byla s ohledem na popsané chování žalobce namístě. Městský soud dále uvedl, že žalobci byl sice na základě jeho žádosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. Josef Wajgl, ten však v řízení neučinil žádný úkon právní služby, a tak mu nenáleží žádná odměna za zastupování žalobce.

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že mu správní vyhoštění mělo být uloženo pouze podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Připustil, že se na území ČR zdržoval bez víza, avšak vzhledem k délce tohoto pobytu (2 dny) a k dalším okolnostem (na území vstoupil za účelem podání žádosti o vízum) označil vyhoštění na dobu 3 let za neadekvátní. Dle stěžovatele městský soud dále pochybil, jestliže ustanovenému zástupci nepřiznal žádnou odměnu. Z povahy věci ustanovený advokát musel minimálně převzít věc a uskutečnit první poradu s klientem. O odměně ustanoveného zástupce by měl soud navíc rozhodovat až po pravomocném skončení věci, k čemuž ještě nedošlo; předmětný výrok soudu byl proto předčasný. Ke kasační stížnosti přiložil stěžovatel dva záznamy o poradě advokáta Wajgla s klientem (stěžovatelem) - první ze dne 2. 4. 2012, druhý ze dne 22. 5. 2012.

[4] Žalovaná nevyužila svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 v souběhu s § 119 odst. 1 písm. c) bodem 2 zákona o pobytu cizinců. Podle prvně uvedeného ustanovení vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, až na 5 let, *„porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí*“. Podle druhého z uvedených ustanovení vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, až na 3 roky, *„pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu*

není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu“. V obou případech se jedná o vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně.

[7] Stěžovatel nijak nezpochybňuje, že pobýval na území ČR neoprávněně a že tedy byla v jeho případě naplněna hypotéza ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Namítá však, že pro souběžnou aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 téhož zákona nebyly splněny zákonné podmínky a že stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 let, tj. v maximální délce, kterou umožňuje § 119 odst. 1písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, je v jeho případě neadekvátní.

[8] Je tedy nutno posoudit, zda došlo k naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující podstatné skutečnosti.

[9] Stěžovateli nebylo nyní posuzovaným rozhodnutím uloženo správní vyhoštění z území České republiky poprvé. O vyhoštění stěžovatele s dobou platnosti na 3 roky rozhodla již dne 10. 1. 2001 Policie ČR, SZK Plzeň, odbor cizinecké a pohraniční policie, a to z důvodu, že se po skončení doby platnosti turistického víza zdržoval na území ČR neoprávněně. Tentýž správní orgán mu rozhodnutím z 31. 1. 2001 prodloužil platnost uloženého správního vyhoštění o 5 let, neboť bylo zjištěno, že neopustil ve stanovené době území České republiky a nadále se na něm zdržoval neoprávněně. Ve spise je dále založen trestní příkaz Okresního soudu Plzeň-město z 31. 5. 2001, sp. zn. 7 T 29/2001, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání trestných činů maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 171 odst. 1 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, a padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 téhož zákona. Odsouzen byl k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců. Uvedených trestných činů se dopustil tím, že se při prováděné kontrole hlídce Policie ČR dne 29. 1. 2001 prokázal upraveným pasem Ukrajiny na jméno V. K., opatřeným padělaným vstupním vízem ČR, a to v době, kdy již uplynula lhůta, která mu byla stanovena rozhodnutím o správním vyhoštění. A konečně poté, co se stěžovatel při kontrole hlídkou Policie ČR dne 17. 3. 2008 prokazoval pozměněným litevským cestovním pasem na jméno D. F., byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu ze dne 20. 6. 2008, sp. zn. 2 T 73/2008, uznán vinným ze spáchání totožných trestných činů, jako v případě výše uvedeného trestního příkazu. V tomto případě byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců.

[10] Stěžovatel se v nynějším řízení hájil tím, že na území České republiky přijel 25. 10. 2011 s cílem vyřídit si zde vízum, což se mu na Ukrajině nedařilo, a že policií byl zajištěn již 27. 10. 2011. Uložení správního vyhoštění na dobu 3 let proto považoval za nepřiměřeně tvrdé. Stěžovatel však touto argumentací bagatelizuje či rovnou zcela pomíjí své minulé působení na území České republiky. Právě na možnost zohlednit při ukládání správního vyhoštění skutečnost, že cizinec porušuje právní předpisy opakovaně nebo že maří výkon správních či soudních rozhodnutí, pamatoval zákonodárce při konstrukci skutkové podstaty obsažené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel, jak je patrné z výše podaného přehledu, opakovaně mařil výkon správního vyhoštění, které mu bylo uloženo v roce 2001, přičemž se dopouštěl i další protiprávní činnosti (padělání a pozměňování veřejné listiny). Jestliže nyní opětovně přicestoval na území České republiky bez patřičného oprávnění, pak byly bezpochyby dány důvody k

aplikaci uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců. V případě této skutkové podstaty zákon umožňuje uložit správní vyhoštění až na dobu 5 let, a tak lze stěžovateli uloženou dobu vyhoštění považovat za přiměřenou a odpovídající okolnostem daného případu.

[11] V hodnocení merita věci se tedy Nejvyšší správní soud s městským soudem i s žalovaným ztotožňuje.

[12] Stěžovatel dále brojil proti výroku, kterým městský soud nepřiznal ustanovenému advokátovi odměnu za zastupování stěžovatele. Advokáta Wajgla ustanovil stěžovateli zástupcem na základě jeho žádosti městský soud usnesením ze dne 26. 3. 2012 (právní moci nabylo dne 29. 3. 2012). V případě, že soud ustanoví účastníku řízení zástupce postupem podle § 35 odst. 8 s. ř. s., platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Podle § 61 odst. 1 s. ř. s. o povinnosti nahradit náklady řízení rozhodne soud zpravidla v rozsudku nebo usnesení, jímž se řízení končí. Tímto rozhodnutím byl v daném případě rozsudek městského soudu ze dne 4. 5. 2012. Městský soud při rozhodování o odměně za zastupování vycházel ze skutečností patrných ze soudního spisu. Vzhledem k tomu, že advokát Wajgl neučinil v řízení o žalobě vůči městskému soudu žádný úkon, mohlo být městskému soudu jen stěží známo, zda převzal a připravil zastoupení a zda se mezi ním a stěžovatelem uskutečnila porada. Záznam o poradě s klientem ze dne 2. 4. 2012 přiložil advokát Wajgl až ke kasační stížnosti. Městský soud proto neměl důvod přiznat advokátu Wajglovi jakoukoliv odměnu.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele nedůvodnými; jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[14] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[15] Výše odměny ustanoveného advokáta byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Prvním úkonem, který vůči soudu ustanovený advokát prokazatelně učinil, bylo podání kasační stížnosti; soud mu proto v nynějším řízení přiznal odměnu za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a v písemném podání týkajícím se věci samé ze dne 23. 5. 2012 (podání kasační stížnosti), včetně náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 2.100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 4.800 Kč. Ustanovený advokát si nárokoval rovněž přiznání odměny za další poradu s klientem přesahující jednu hodinu ze dne 22. 5. 2012, přičemž porada se měla týkat kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost je obsahově v podstatě totožná s žalobou (jedinou přidanou hodnotu v ní představuje argumentace, kterou se advokát dovolává poskytnutí odměny za zastupování), se však Nejvyšší správní soud rozhodl odměnu za tento úkon nepřiznat. Odporovalo by smyslu a účelu právní úpravy poskytování odměny ustanovenému advokátovi, kdyby si mohl nárokovat odměnu

za libovolný počet úkonů právní služby (ať už jde o další poradu s klientem přesahující jednu hodinu, či o další úkony), jejichž přínos pro účastníka řízení, kterého advokát zastupuje, není vůbec zřejmý. K obdobným závěrům lze odkázat na rozsudek ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 56/2010 - 59 (www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že za podání, se kterým je nutně spojen vznik nároku ustanoveného advokáta na mimosmluvní odměnu podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., je třeba považovat jen takové podání, z něhož vyplývají pro věc nové skutkové či právní okolnosti a argumenty. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 960 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 5.760 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu